

παλεύει... τρέχει τὸ αἷμα του... Ξειψύζει!...

Ὁ λαὸς ἔτρεξε ἀμέσως στ' ἀνάκτορα κ' ἔκει πληροφορήθηκε, διὰ πραγματικῶς ὁ τρομερὸς αὐτοκράτωρ εἶχε πέσει θύμα δολοφονικῆς ἀποπειρᾶς.

Ὅταν μετὰ καιρὸ ἀπέθανε ὁ Ἀπολλώνιος, οἱ μαθηταὶ τοῦ διέδωσαν, διὰ τὸν εἶχαν παραλάβει οὐράνια πνεύματα καὶ διὰ εἶχε ἀναληφθεῖ, ἔπος ὁ προφήτης Ἡλίας. Καὶ ἡ διάδοσις αὐτὴ δὲν ἦταν δύσκολο νὰ γίνῃ πιστευτὴ ἀπ' τὸ λαὸ, ἀφοῦ ὅλη σχεδὸν ἡ ζωὴ τοῦ ἀειγματοδύτου αὐτοῦ φιλοσόφου ἦταν γεμάτη τέρατα καὶ σημεῖα!

Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐπιφανεῖς ἄνθρωποι ἀναφέρονται, διὰ ἐρχόντουσαν σ' ἐπακουσινῶνι μὲ τὰ πνεύματα καὶ κατόρθωναν ἔτσι νὰ προβλέπουν τὸ μέλλον καὶ νὰ προφητεύουν. Μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλέγονται ἀπὸ τοὺς πρώτους οἱ Ἀλεξανδρινοὶ φιλόσοφοι Πλωτίνος, Πορφύριος καὶ Ἰαμβλίκος.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν αυτοκρατόρων, ἡ μαγεία εἶχε τόση πέφαισι στὴ Ρώμη, ὥστε παρουσιάσθητο διάφοροι τσαρλατάνοι καὶ παρίσταναν τὸν μάγο, ἐξασπώντας τοὺς ἀρελεῖς καὶ τρομοκρατώντας τοὺς εὐπίστους. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ αυτοκράτορες τοὺς καταδίκασαν κάθε τόσο σ' ἐξορία, συμπεριλαμβάνοντας κάποτε κατ' αὐτὴ τὴ γενικὴ αὐτὴ διάταξι καὶ προσωπικοὺς ἐχθροὺς των, ποὺ δὲν εἶχαν καμμιά σχέσι μὲ τὸ Διάβολο καὶ τὰ πνεύματα.

Ὅταν ἐβασίλευε στὴ Ρώμη ὁ Φλάβιος Βαλέντιος, εἶχε σχηματισθεῖ ἐναντίον του μιά συννομία, στὴν ὁποία συμμετείχαν πολλὰ διακεκριμένα πρόσωπα. Μιά μέρα, οἱ συννομητοὶς θέλησαν νὰ μάθουν ποῖος θάταν ὁ διάδοχος τοῦ αὐτοκράτορος, μετὰ τὴ δολοφονία του, καὶ μαζεύτηκαν γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι, ὅπου ἦταν χαρᾶχ-μένα ὅλα τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου. Στὸ μέσον τοῦ τραπέζιου αὐτοῦ ἕστηχε ἕνας δεικτής, τὸν ὁποῖο ἄρριζαν νὰ περιστρέφουν.

Πρωταγέθηχε λοιπὸν, διὰ τὴ πρώτη γράμματα, στὰ ὁποία σταμάτησε ὁ δεικτής ἦσαν τὸ Θ, τὸ Ο καὶ τὸ Ε. Ὁ Φλάβιος Βαλέντιος διωξ, ἀγνωστο πῶς, κατόρθωσε νὰ τὰ μᾶθῃ ὅλα αὐτὰ καὶ γιὰ νὰ προλάβῃ τὴν προφητεία, σκότωσε πολλοὺς ἐπιφανεῖς ἱερούς του, τῶν ὁποῶν τὸ ὄνομα ἀρχίζε μὲ τὰ πρωτάνω γράμματα. Ἐν τοῦτοις διωξ δὲν ἐγλύτωσε ἀπ' τὸ πεπονημένο του, γιστὶ τὸν διαδέχτηκε στὸ θρόνο, κατὰ διαβολικὴ σύμπτωσι, κάποτε Θεὸς ὁ δωρός!...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ Μ. ΑΝΔΡΩΝ

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΞΗΝΙΕΣ

Ὁ περίφημος μουσουργὸς τῆς Γαλλίας Πούλλε, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ιδιοτροπιῶν του, εἶχε καὶ τὴν ἀκόλουθη: Ὅταν τῆριζαν ν' ἀκούσῃ στὸ θέατρο κανένα μουσικὸ πού νὰ παίζῃ ἄρχικα τὰ κομμάτια, τὰ ὁποῖα εἶχε τόνισαι ὁ ἴδιος, ἄρπαζε, γεμάτος ὄργη, τὸ μουσικὸ ὄργανο τοῦ δυστυχισμένου παίκτη καὶ τὸ ἔσπαζε ἐπάνω στὴς πλάτες του! Ἀλλὰ μόνις τοῦ περνοῦσε ὁ πρῶτος θυμὸς, μετανοοῦσε, ἔβαιρε στὸ σπίτι του τὸν μουσικὸ, τὸν κρατοῦσε στὸ δεῖπνο, τοῦ ἔδινε μερικὲς συμβουλὲς καὶ τοῦ χάριζε, πρὶν φύγει, ἕνα νέο καὶ καλύτερο ὄργανο. Τὴ συνήθειά του αὐτὴ τὴν εἶχαν μάθει ὅλοι οἱ ὄργανοπαίχτες καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔπειταν ἐπίτηδες σὲ λάθῃ, γιὰ ν' ἀποκτήσουν καινούριου ὄργανο!

Ἐπίσης ὁ περίφημος Γάλλος φιλόσοφος Μαλεμπράνς, φαντάστηκε κάποτε, διὰ κρεμόταν ἀπ' τὴ μύτη του τὸ... μπουτὶ ἑνὸς ἄρπου καὶ παραπονόταν ἐπὶ σειρᾶν ἑτῶν γιὰ τὸ μεγάλο βάρος καὶ τὴν ἀφόρητὴ κακοσμία του!... Ὅταν κουνιέντιαζε μαζὺ μὲ φίλους του, σπεκοῦταν πάντα σὲ ἀπόστασι, γιὰ νὰ μὴν τοὺς ἐνοχλῇ μὲ τὴν ἄσχημν μυρωδιά του! Κάποιος διωξ φίλος του γιαντρός ἀνέλαβε νὰ τὸν γαρτρέψῃ ἀπ' αὐτὴ τὴ μονομανία του καὶ τὸ κατόρθωσε. Τὸν ἐπλήγωσε δηλαδὴ μ' ἕνα ξυράφι στὴν ἄκρη τῆς μύτης καί, ἐπωφελοῦμενος τῆς ταρχῆς του, ποὺ παρουσίασε ἕνα μπουτὶ, ποὺ εἶχε κρύψει ἀπὸ πρὶν κάτω ἀπὸ τὰ ρούχα του, φωνάζοντας θεαμβεινικὰ:

— Ἐπὶ τέλους! Σοῦ τὸ ἔκορα...

— Μὰ αὐτὸ τὸ μπουτὶ εἶνε φημμένο, ἐνὸ τὸ δικό μου ἦταν ὁμοί! παρατήρησε σκεφτικὸς ὁ Μαλεμπράνς.

— Αὐτὸ συμβαίνει, τοῦ ἀποκρίθηκε μ' ἐτοιμότητα ὁ γιαντρός, γατὶ κάθηρες τόσες φορὲς ὡς τώρα κοντὰ στὴ φωτιά.

Ὁ φιλόσοφος ἐπίστεψε τὴν ἀστεία ἐξήγησι τοῦ γιαντροῦ, κατελήφθη ἀπὸ ἀράντασση χαρὰ, χύθηκε, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν γέμισε φιλιὰ!...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ Ντεϋγκλας Φαίρμπανκς γιὰ τὴ γυναίκα του. Πῶς γνώρισε τὴ Μαίρη Πίκφορντ. Ὁ γάμος τους. Ἐνα σπιτάκι στὸ βουνό. Ἡ Πίκφορντ ὡς σύζυγος καὶ νοικοκυρά. Ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος τῆς ζωῆς των. Φέρνει νύστα ὁ κινηματογράφος; Τί λέει ἕνας Ἄγγλος γιαντρός, κτλ. κτλ.

Ὁ παγκοσμίον φήμης ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Ντεϋγκλας Φαίρμπανκς ἐδημοσίευσε τελευταία τὸ ἔξις ἐνδιαφέρον ἄρθρο γιὰ τὴ σύζυγόν του, τὴν ἐπίσης ὀνομαστὴ καλλιτέχνηδα Μαίρη Πίκφορντ:

«Ὅταν ἐγνώρισα γιὰ πρώτη φορὰ τὴ Μαίρη Πίκφορντ, ἦταν παιδί ἕνας ἀπὸ τοὺς λαμπρότερος κινηματογραφικὸς ἀστέρας, ἐνὸ ἐγὼ ἦμιον ἕνας ἀπὸ τοὺς ἠθοποιὸς τοῦ θεάτρου, ποὺ τότε μάλις ἀρχίζα ν' ἀποκτῶ κάποια φήμη καὶ στὸν κινηματογράφο.

Ἐίνε περίεργο πῶς μὰ μικροσκοπικὴ γυναίκα, σάν τὴ Μαίρη, μπόρεσε νὰ ὑποδουλώσῃ ἕνα ρομαλέο ἄνδρα, σάν ἐμένα. Κι' ὅμως, αὐτὸ ἀκριβῶς μοῦ συνέβη. Ἡ ζωὴ μου χωρὶς αὐτὴν, εἶνε ἀσήμενη καὶ ἀδειανή.

Τὴν ἐποχὴ ποὺ προτογνωριστήκαμε, τόσο ἡ Μαίρη, ὅσο κα' ἐγὼ, ἦμασσε ἔγγαμοι. Χρειάστικε λοιπὸν νὰ περμιένουμε. Κάνομε κα' οἱ διὸ μας ἰστομική, ὅσπου ἡ Μαίρη ἔγινε δική μου καὶ μὲ συνώδεψε στὸ οἶκημα, τὸ ὁποῖο τῆς εἶχα ἐτοιμάσει στὴν κορυφὴ ἑνὸς λόφου.

Σ' ὅλη τὴ ζωὴ τῆς, ἡ Μαίρη ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ ζῆσῃ στὴν κορυφὴ ἑνὸς λόφου. Εἶχαμε μελήσει πολλὲς φορὲς γι' αὐτὸ πρὸ τοῦ γάμου μας καὶ εἶχα ἀποσπᾶσσε, τὸς κτηνοφῶδες ἕνα τέτοιο δῶρο. Ἐτσι ἔχτικα τὸ σπίτι αὐτὸ.

Ἡ σύζυγός μου εἶνε μὰ θαυμασιὰ νοικοκυρά. Αὐτὴ δίνει τίς ὀδηγῆς γιὰ τὰ γυναικῶν μας, ὅταν τρώμε στὴν ἡλόλοσση ἀεροθαλασσά ἢ ἔξω στὸν κῆπο. Αὐτὴ ἐπιβλέπει τίς χαμαφῆρες, τίς μαγειρίσσεις, τοὺς κτηνοφῶδες. Ἐπίσης καταγίνεται μὲ ζῆλο στὰ ζητήματα τῆς ἐσωτερικῆς διακοσμῆσεως τῆς κατοικίας μας.

Ἡ Μαίρη εἶνε μὰ ἀπὸ τίς πὺ ποικίλασχολες γυναίκες τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ποτὲ δὲν τὴν εἶδα βαστικῆ, παραγμένη, νευροκαμένη. Εἶνε πάντα τῆς ἡρεμν. Τελεικῶναι τὴν καθημερινὴ τῆς ἐργασία, χωρὶς νὰ δεῖσῃ κανένα σημεῖο ἐξουτλήτσεως. Ἀκόμα κα' ὅταν πρωταγωνιστεῖ σὲ καμμιά ταινία, ἡ Μαίρη βρίσκεται καρὸ καὶ γιὰ ἕνα πληθὸς ἄλλης ἀσχολίας.

Κάποτε, ὅταν ἦμασσε στὸ Λονδίνο, δοκίμασα γὰ μερικὰ λεπτὰ ἀληθινὸ τρόμο. Ἦταν ὅταν εἶχαμε περικυκλωθεῖ ζαφνικά ἀπὸ τὸ πλῆθος στὸ «Θηάτροκαλ. Γιάρντεν Πάρτυ». Εἶχαμε πάει ἐκεῖ ὡς ἀπλοὶ ἐπισκέπτες, θέλοντας νὰ παρευρεθῶμε σὲ μιά συγγέντησι, μὲ τὴν ἐλπίδα διὰ δὲν θὰ μᾶς ἀναγνωρίσων.

Ποτὲ δὲν θὰ λησιμονήσω λοιπὸν τὸν φόβο ποὺ ἔσφρισε τὴν καρδιά μου, ὅταν ἡ τεράστιες λαϊκῆς μᾶζης τῆς ἀέραντης ἐκείνης αἰθουσῆς ἀρχισαν νὰ κατεπύθωνται πρὸς τὸ μέρος μας, νὰ σπρώχνωνται ἐξακολουθητικὰ καὶ νὰ μᾶς περισφιγγων ἀποπνικτικὰ.

Γιὰ μὰ στιγμὴ εἶδα στὴ φαντασία μου τὴ μικρόσχημν γυναικοῦλα μου νὰ ἀνατρέτεται καὶ νὰ σαφώνεται ἀπὸ τὸ ἀκρότητο ἐκείνο κῆμα τοῦ πλῆθους, ποὺ φούσκαενο ὀλοένα καὶ βογγοῦσσε γύρω μας!...

Μὰ εἶχα τὴν ἐτοιμότητα νὰ σκεφθῶ κάτω καὶ νὰ τὸ βάλο ἀμέσως σ' ἐφαρμογή. Ἀρπάζα δηλαδὴ πάνω στὸς ὄμοις μου τὴ Μαίρη καὶ τὴν περιέφερα εἶσι θεαμβεινικὰ, ἀλλὰ καὶ ἀσφαλίστατα, ἀνάμεσα ἀπ' τὸ ἐνδοσιασμένο καὶ σχεδὸν ἐξῶλο πλῆθος, ὥσπου τὴν ὠδήγησα στὴ σωτηρία ἔξοδο!»

***

Κάποιος Ἄγγλος γιαντρός ἀσχολήθηκε τελευταία μὲ τὸ ζήτημα ἂν ὁ κινηματογράφος τρομαίεῖ ἢ ὄχι ἔπνο. Κατὰ τίς ἔρευνες λοιπὸν ὄταν ἐν λόγῳ γιαντροῦ, ἡ διαδοχικὴ προβολὴ εἰκόνων στὸ πανὶ φέρνει ἀγατανικήτη νύστα σποὺς θεατᾶς. Αὐτὸ ἀποδεικνύεται κα' ἀπὸ τὸ γεγονός, διὰ ἄνθρωπο ποὺ δὲν νυστάζουν καθόλου καὶ ποὺ παρακολουθοῦν μὰ προβολομένη ταινία κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, καταλαμβάνονται ἀπὸ ἱπνῆλια. Ὁ Ἄγγλος γιαντρός, καταλήγοντας, συσταίνει σποὺς νευροπαθεῖς ποὺ πάσχουν ἀπὸ ἱπνῆλια, νὰ ἐγκαθιστοῦν στὸ δωμάτιο τοῦ ἴπνου τους — ὅσα ἔχουν τὰ μέσα ἐννοεῖται — μὰ σισκευὴν κινηματογραφικὴ καὶ τοὺς παρῆχει τὴ διαβεβαίωσι, διὰ

δέκα λεπτὰ μετὰ τὴν ἐναρξὴ τῆς προβολῆς τῆς ταινίας θ' ἀποκοιμούνται.

